

Sprokjen

‘Wi’j bin gien kleine kiender meer, wi’j zitten toch ok niet meer bi’j Sunderklaos op schoot.’ Lieneke schampert kattig as heur mem veurstelt om naor et sprokiespark te gaon. Heur mem wil niet weer de hiele middag bi’j de caravan zitten.

Loek en Lieneke zitten even laeter tegere op ’e raand van de zaandbak. Zi’j bin mit heur oolden op een camping in Appelsche en staon tegenover mekeer op een grösveltien.

‘Wat gao ie vandemiddag doen,’ vragt Loek belangstellende.

Lieneke foertert: ‘Mien oolden willen mit mi’j naor et sprokiespark, mar daor he’k hielemaole gien nocht an, ik gao mit dit mooie weer vule liever te zwemmen.’

‘Daor he’k ok wel zin an, zuwwe dan mar mit zien beidend?’ Loek veert op en kikt Lieneke onderzukende an.

‘Ofpraot.’

Middags lopen ze naost mekeer naor de uutgang van de camping, een zwemtasse mit de haanddoek en wat eteri’je over de schoolder. Et is nog op ’e tied, zi’j kun et gezeur over dat sprokiespark niet meer anheuren.

As ze bi’j de straote ankommen zegt Loek iniens: ‘Wi’j gaon now es linksof, dan hewwe niet etzelde pad as de veurige keer.’

Lieneke vint et wel spannend en stoer stappen zi’j et fietspad op. Een aentien veerder is d’r een zaandpad de bos in.’

‘Zuwwe dit zaandpad in, al die fietsers rieden oons haost van de sokken,’ zegt Loek en kikt Lieneke vraogende an.

‘As we dan mar niet verdwaelen, ik bin bange dawwe et pad weeromme niet weer vienen kunnen.’

‘Nee jong, bi’j’ gek! Wi’j pakken een dikke stok en trekken een streep in et zaand, dan kuwwe altieten weer weeromme lopen langs die streep,’ zegt Loek stoer. Et liekt Lieneke een goed plan toe en bliede kuieren zi’j et pad op. An et aende d’r van gaon zi’j een donker pad in tussen de sparrebomen.

Inienen zicht Lieneke wat lopen aachter een peer dikke sparrebomen, et liekt wel een wolf. Veurdatsi’j Loek anstoten kan om et te zeggen, lopt de wolf al naost heur en vragt: ‘Zeg kiender, waor gaon jim henne, zo allienig?’

‘Wi’j gaon naor een oolde vrouw op vesite,’ gniest Lieneke een betien aangstig.

‘Kiek mar uut veur de wilde dieren hier, ze pakken je zomar,’ waarschouwt de wolf en begint wat te grommen.

‘Wi’j bin niet bange veur wilde dieren,’ ropt Loek en hoolt daorbi’j de stok driegende omhogens.

Op etzelde stuit lopen ze de bos uut en is de wolf opiens weer vot.

Even verderop kommen Loek en Lieneke op een klinkerweggien uut, mit hier en daor een peer kleine husies.

‘Moej’ hier es kieken, hier hebben ze een mannegien uutkapt uut een grote boom. Dat is knap daon.’ Loek wiest et an veur Lieneke, mar op etzelde mement stapt et hoolten kereltien van de stobbe en gaot naost Loek lopen. De hoolten poties klepperen op ’e stienen van de straote.

‘Wat veur hoolten klaos bin ie,’ vragt Lieneke.

‘Ik bin gien hoolten klaos, ik bin Pinoccio. Ik bin maekt van et alderduurste hoolt deur de beste beeldhouwer van de hiele wereld,’ zegt et mannegien eigenwies.

‘Now, now, now, niet overdrieven, ik zag je krek nog op die oolde stobbe staon. Mar wat krieg ie iniens een lange neuze,’ zegt Loek.

‘Wat een opschepperi’je,’ vint Lieneke

‘Ik heb ok in et circus warkt, hoge in de tente an de trappeze dee ’k de muuilkste oefenings,’ gaot et mannegien veerder mit zien verhael en dot votdaolik zien haand veur zien gezicht. De neuze wriemelt tussen de vingers deur en wodt almar langer.

‘Ie liegen daj’ basten, ik zie et wel an jow neuze, heur,’ zegt Lieneke een betien plaogerig.

‘Now goed dan, ik liege,’ foetert et kereltien en mitien wodt de neuze weer kleinder. Hi’j dri’jt him omme en langzem wodt et geluud van et klepperen van de poties op ’e stienen van de straote minder.

Loek en Lieneke bin slim ni’jsgierig as zi’j veerderop een klein husien staon zien. D’r hangt een tasse an de deure van et hokke en de veurdeure staot wiedwaegen eupen. As zi’j deur et raem naor binnen kieken, heuren zij een stemme roepen: ‘Kom d'r mar in heur.’

Et is schiemerig binnen en in de achterliggende slaopkaemer bin de gedienen dichtedaon. Zi’j zien dat d’r iene in bedde ligt, mit een spitse neuze en een streken, rood mussien op.

‘Kom mar bi’j mi’j, ik bin een oolde beppe,’ klinkt et vanuut et kussen.

Lieneke fluustert naor Loek: ‘Ik heb die stemme vaeker heurd,’ en kikt nog es goed. Dan zegt ze: ‘Wat hebbe ie grote oren.’

‘Daor kan ’k beter mit heuren,’ klinkt et uut et kussen.

‘Wat hebbe ie grote ogen.’

‘Daor kan ’k beter mit zien,’ zegt de ’oolde beppe’.

‘Wat hej’ een grote mond.’

‘Ja, daor kan ’k jow beter mit opeten,’ en inienen springt de wolf, want die is et, uut et bedde omhogens en zal beide pakken.

Krek op dat mement komt de boswaachter thuus van zien reize deur de bos. Hi’j woont in et husien, pakt zien geweer en wil de wolf doodschieten. As et dier dat zicht springt et deur et eupen raem naor buten en verdwient in de bos.

Loek en Lieneke bedaanken de boswaachter en gaon weer veerder.

‘Now moej’ toch es kieken, daor hej’ die smerige wolf alweer. Wat doeje’ toch de hiele tied bi’j oons in de buurt?’ Lieneke begint heur te argeren an et beest.

‘Stille,’ zegt de wolf, ‘ik hebbe et niet op jim veurzien, mar ik heure krek dat d’r

drie biggies votlopen binnen uut de stal van de boer. Ik hebbe de boer beloofd om te helpen mit zuken,' zegt de gloeperd mit een grote grijns op zien kop. 'Die biggen daenken dat zi'j al groot genoeg binnen; zi'j willen op heurzels wonen gaon. Die lekkere happies zitten hier argens in de buurt, dat as jim ze zien, dan roepen jim mi'j mar.'

De wolf is mitien weer vot om veerder te zuken.

De biggies bin votkreupen in een zaandkoele in et heideveld. As Loek en Lieneke de roze vellegies tussen de paorse heidebloemen zien, stoppen zi'j bi'j de biggies om ze te waorschouwen. Ze hebben dat nog niet daon of daor komt de wolf weer andraeven. Mar gelukkig, krek op tied weten de biggies de poele vol mit modder en blubber te berieken. De wolf het een hekel an die vieze smurrie en blift op 'e kaant staon.

'Waacht mar,' ropt et beest aachter de poest en driegende, 'as et straks winter is, loop ik zo over et ies naor jim toe.'

As Loek en Lieneke deurlopen naor de bosraand zien ze een klaphekkien en een hoge ofrastering.

'Zuwwe es kieken waor as we terechtekommen as we hier naor binnen gaon?' Loek is onderhaand ni'jsgierig wodden.

Et bliekt de aachteringang van de camping te wezen, dat even laeter staon ze weer veur de caravan.

'Waor weren jim toch de hiele tied?' vraogen heur oolden.

'Och, we bin naor et sprokiespark west,' zeggen ze beide toegelieke en proesten et uut van et lachen.